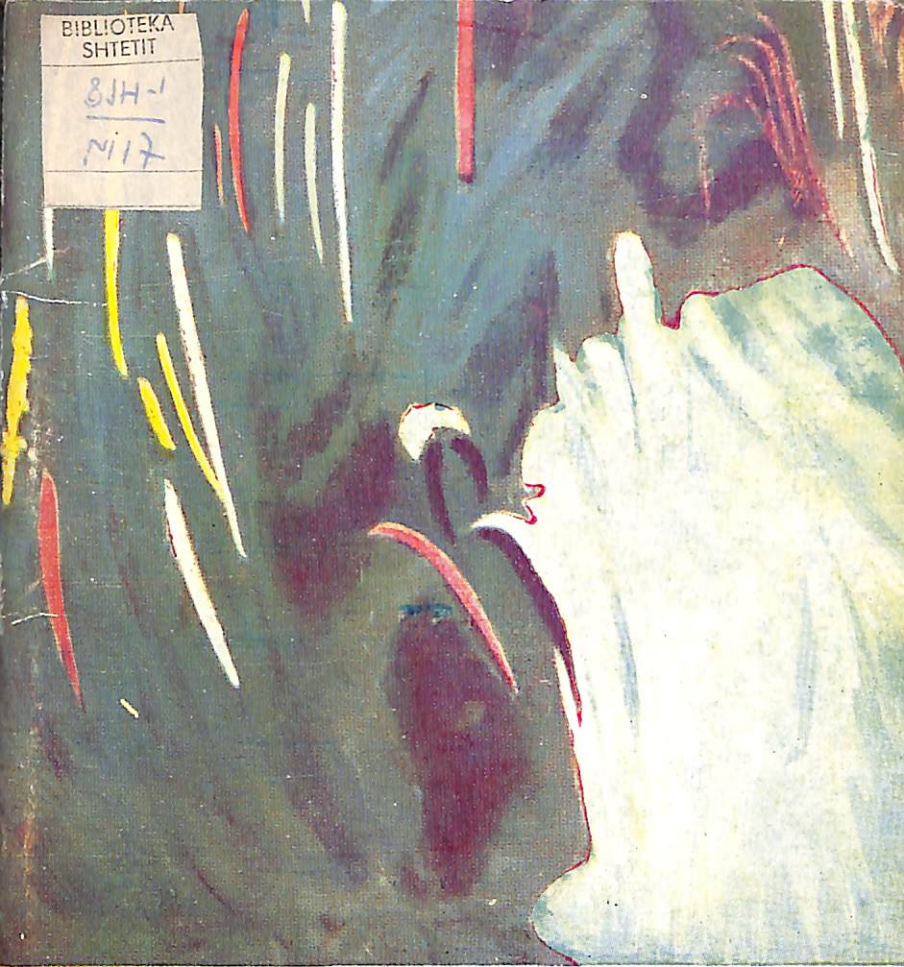

BIBLIOTEKA
SHETËT

8JH-1

M17

Feride Mahmudaj

ENDRRAT DHE FISHEKZARET

lirika

FERIDE MAHMUDAJ ka lindur në vitin 1951, në qytetin e Shkodrës. Një pjesë të fëmijërisë e kaloi në Shkodër, Burrel dhe Tiranë. Në vitin 1968 mbaroi shkollën e mesme të përgjithshme «Dervish Hekali» në Ballsh.

Kreu studimet e larta në USHT dhe në vitin 1972 u diplomua në degën gjuhë-letërsi. Tani punon mësuese letërsie në shkollën e mesme të përgjithshme «Asim Vokshi» të qytetit Bajram Curri.

Ky është libri i saj i parë.

814-1

1417

FERIDE MAHMUDAJ

ËNDRRAT DHE FISHEKZARËT

Lirika

13315

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

N E S Ě R

Nesër do të shkoj në Ballsh me tren,
qytetin do ta gjej zgjuar dhe në mesnatë;
nëpër këngë grunoresh dhe ullishtash si refren
sirenën e gëzimit treni do të përhapë.

Oxhaqe, kulla naftë po ngjiten në ajri,
kraharori i qytetit gumëzhin si në festë...
Ja, saldatorja e dalluar, e bukura Liri
ngrihet simbol mbi kulla, mbi vjershë.

Këto çaste dëgjoj traktrokun e trenit
dhe zhurmën e zilkave që tretet diku larg,
me imazhin tragjik të rrugëve të kurbetit
ku mallakastriotët iknin pas mushkave varg.

Nesër do të shkoj me tren në Ballsh,
qytetin tim prej hekuri do ta përshëndes;
nëpër zëra të fortë, nëpër takime kallosh
sinjalin e lokomotivës ndjej këtë mëngjes!

FJALËT E MIA

Unë dua që fjalët e mia
të jenë trëndafilë për të rënë;
për armiqtë të jenë si krisma,
si gurë të ftohtë e të rëndë.

Unë dua që fjalët e mia
të jenë si lëndina bleroshë,
ku rriten mendime të çiltëra,
ku çelin buzëqeshje rinore.

Unë dua që fjalët e mia
të jenë si qielli i majit,
ku vezullojnë mijëra yje
si yll' i bustinës së babait..

Unë dua që fjalët e mia
të jenë si det i paanë,

ku kaltëron përjetë dashuria
dhe ngre revolucioni dallgë.

Unë dua që fjalët e mia
të jenë si bukë e bardhë,
si furnalta të nxerrin shkëndija,
të jene te sigurta si armë!

PËRPLASEN EPOKAT

Përplasen epokat
e në trup të botës,
si lapidar madhështor
është ngulur heroizmi i popujve.

Përplasen epokat;
mbi kulmet e tyre
si këngë pa fund,
ushtojnë ritmet e revolucioneve.

PORTRET

Veteran flokëthinjur, atdheu im,
i dashuri atdhe, me copëra predhash në mish,
madhështor kryelartë
mes stuhish.

Ushtar sypafjetur, atdheu im.
i dashuri atdhe, me trup të stralltë,
nga veriu kreshtadëborë
te jugu i kaltër.

Djalosh shpatullgjerë, atdheu im,
i dashuri atdhe, me zemër komuniste,
me damarët plot ritme këntieresh,
me bebëzat plot yje.

MONTATORËT

Anekënd atdheut
montatorët shtegtojnë,
u lidhin kërthizat uzinave,
kaskadat në dritë i shndërrojnë.

I njohin ata lumenjtë malorë,
edhe zogjtë mbi tela,
nga Elbasani i hekurt
gjer te Ballshi e Fierza.

Kantier më kantier
rendin majë makinave,
fytyrat e tyre të qeshura
na shfaqen inaugurimeve...

Ç A S T

Përse ky çast i trishtuar
zemrën në grusht ma shtrëngon?
Në heshtje qëndroj e menduar,
gjaku ndër deje më vlon...

Përsëri e shpalos këtë letër,
e shikoj me dhembje, mëri.
Një kohë e perënduar, e vjetër
më flet për zakon, mblesëri!

E di se ky çast do të ikë
si pluhur që tretet në erë,
zëri im në ajër do të ngrihet
si gurgullimë përroi në pranverë...

1969